

מסורת הש"ס

(א) וְלַעֲלֵל ק. וְשִׁנָּה, (ב) נְסֻכָּה לוֹ: וְשִׁנָּה, (ג) יָפִי הִדָּד שֶׁל בַּהֲמָה עֲרוּךְ, (ד) פִּסְקִים עַד: כְּרִיתוֹת כַּבֵּי, (ה) מִנְהָ כֹד: (ו) נְעִירִיזִין מוֹ: (ז) וְהַשְׁמַת מוֹסִי עִזִּי מִמֶּנָּה לְעֵיל זָא. ד"ה אִמֵּר רַבָּא וְכֵן בְּחוּסִי פִּסְקִים ל. ד"ה אִמֵּר, (ח) וְנִעְ"ע מוֹסִי ב"מ נִד. ד"ה מִכְלָל מוֹסִי מִדָּה נִג. ד"ה שֶׁאֵין,

הגהות הב"ה

(א) רש"י ד"ה מכלל וכו' ממירין אותו בשניער בסוף ומשום: (ב) ד"ה וממלו וכו' אלא שבסוף חזרה ופלטת:

מוסף רש"י

ותו לא מירי. אין לדון אחר דבר זה (טובה זר):
אין להשיב על כך (יבמות שו וקדושין כא) מו לכת לאששו מירי (ערוכין קג):
אין להקשות על דבר זה (ע"ז כג טז). לכת לשטיו מירי (סנהדרין טב). אין להקיש בדבר זה (שם טז):

רבינו גרשום

מכלל דר' יהודה סבר אפי' ניער מתחלה כו'. כלומר מירין אותו בשניער יהודה בהא מכלל דר' יהודה מחמיר טפי ואפי' ניער כו' מכלל דרבנן סברי (א) אפי' ניער בסוף דפלט ואפי' כסה בסוף ולא ניער בתחלה דבלע ואפילו כיסה בסוף ולא כיסה בתחלה מותר כיון דלבסוף נסחט ממנו האיסור קסברי אפשר לסוחטו מותר: ורבי יהודה לטעמי' מן במינו לא בטיל. כלומר לפי החתיכה עצמה נעשית נבלה ואוסרת כל החתיכות כולן לא יתא אסור עד שיתן טעם בחתיכות כולן: האי מאי אי אמרת בשלמא רבנן דהכא במין ומינו כו' יהודה סבירא להו ובאפשר לסוחטו פליגי

ופרכין מכלל דר' יהודה סבר כי ניער כו'.

רואה אני דברי ר' יהודה בשלא ניער בתחלה אבל איני רואה את מה שהוא אוסר אף בשניער מכלל דאיהו אף בשניער אסר מדלא קמני אמר רבי לא אמר ר' יהודה אלא בשלא ניער: הא לא נלעה. חתיכה

ראשונה יותר מן האחרונה ובטיפה הוצת אין שיעור לאסור את כולן: שמה לא ניער תחלה יפה. וצלעה ואח"כ פלטה כשניער בסוף ובהא גזירה לא סבר לה רבי כוותיה אבל דלאפשר לסוחטו אסור ובמין צמינו לא בטיל סבר לה כוותיה: אמר מר ודברי חכמים. הממירין את הכל נראין לרבי כשניער אבל בשלא ניער לא נראה לו מכלל דהס ממירין אף בשלא ניער: ומאי ניער. דקאמר רבי: אילימא ניער כסוף ולא נסחלה. דאע"ג דקבלה את הטעם קאמר רבי דרואה הוא את דברי הממירין הואיל וניער כסוף וחזר ונסחט דקסבר אפשר לסוחטו מותר האמרת נראין דברי ר' יהודה בזה: ניער מסחלה ועד סוף. ראה את דברי הממירין בזה דכיון דפשט מתחלה הטעם ככולה קדרה ואין זה כדי לאסור את כולה מותר ולא ראה דברי ר' יהודה המושש שמה לא ניער יפה יפה: מכלל דרבנן סברי כו'.

מדקאמר רואה אני את דבריהם כשניער בתחלה ואין אני רואה את דבריהם מה שהתירו בשלא ניער מתחלה והן ממירין אותו (ב) בניעור שבסוף ומשום סחיטה מכלל דקסברי אפשר לסוחטו מותר: וממאי דבאפשר לסוחטו פליגי. והאי עד שמתן דקאמרי רבנן אטיפה קאי ושרי אף החתיכה דילמא חתיכה קמייתא ודאי אסירא ואסיפא דמילתיה דרבי יהודה דאסר

את השאר אפילו הן אלק מפני שהן טעם ככולן דמין צמינו נמי צטיל ורבי הכי קאמר רואה אני את דברי רבי יהודה לאסור אף בשאר החתיכות בשלא ניער בתחלה וקבלה טעם האיסור ונעשת איסור אלא (ג) בסוף וחזרה ופלטת באחרות ומין צמינו לא צטיל ואין אני רואה דבריו כשניער בתחלה דהא לא נעשת איסור ולשמה לא ניער יפה לא חיישין ורואה אני את דברי הממירין כשניער בתחלה כדפרישית דלא נעשת איסור ולשמה לא ניער לא חיישין ואין אני רואה היתר אפילו באחרות בשלא ניער בתחלה אלא בסוף דנעשת איסור מתחלה ואוסרת בסוף את חזרותיה במשהו דמין צמינו לא צטיל: האי מאי אי אמרת בשלמא צמין צמינו. כולם מודים דלא צטיל וצחתיכה קמייתא שרו רבנן

משום דאפשר לסוחטו מותר ועד שמתן דקמני אטיפה קאי: היינו. דשיין למימר נראין דברי חכמים הממירין כשניער בתחלה דלא נלעה: אלא אי אמרת אפשר לסוחטו לרבנן נמי אסור. והאי דקשרו רבנן צין שניער בתחלה וצין שלא ניער בתחלה אשארא הוא דקשרו ומשום דמין צמינו צטל ועד שמתן דקמני אחתיכה קאי היכי מני רבי למיתני נראין דברי חכמים כשניער והא רבנן נמי אסרי לה לחתיכה דאית להו גזרה שמה לא ניער יפה יפה ורבי מדתלי טעמא דהיתרא כשניער מכלל דשרי אף בקמייתא משום דלא צלעה ואין נראין לו זה לא דברי רבי יהודה האוסר ככולן ולא דברי חכמים הממירין באחרות ואוסרין מיהא בראשונה ואם בא רבי להשמיענו דמין צמינו לא צטיל ועוד דלא חיישין לשמה לא ניער יפה הכי איצעי ליה למיתני נראין דברי רבי יהודה שאוסר ככולן בשלא ניער בתחלה אלא ניער בסוף דכיון שקבלה הטעם ונאסרה אוסרת חזרותיה ככל שהוא דמין צמינו לא צטיל ואין נראין דבריו כשניער דאיהו חושש לשמה לא ניער יפה ואוסרת כולן דכיון דניער לא חיישין להכי ואף הראשונה מותרת ומדקאמר נראין דברי חכמים מכלל דרבנן בקמייתא נמי שרו ועד שמתן אטיפה קאי וקסברי אפשר לסוחטו מותר ולא נעשית החתיכה נבלה: וסו לא מירי. אין

לשנות את הסוגיא. והשתא דקס ליה רבי צשיטתיה דר' יהודה דאפשר לסוחטו אסור ורצ ורבי יוחנן ורבי חנינא נמי כוותיה סברי [קס]. אע"ג דאיפליגו עלייהו שמואל ור"ל [שס] הא אמרינן שמואל צאיסורי צמקוס רצ ליתא(א) וכן לגבי רבי יוחנן ליתא(ב) ועבדינן (ג) כרבי יהודה צין צטיפת חלצ שפכל על החתיכה ולא ניער ויש זה כדי ליתן טעם בצאותה חתיכה וצין בחלצ הדבוק צחתיכת צשר ויש צו ליתן טעם זה ואפילו אין צו כזית דהוי חצי שיעור אסור מן התורה והחתיכה עצמה נעשית נבלה ואין מועילין שאר החתיכות לצטלה כדולן נאסרות ואפילו הן אלק דבהא נמי קיימא לן כרבי יהודה דמין צמינו לא צטיל דהא קס ליה רבי צשיטתיה ורצ ושמואל נמי צשיטתיה קיימי דרצ ושמואל דאמרי תרווייהו [ע"ז עג:] כל איסורין צצתורה צמינו צמשהו ותינא כותייהו צמסכת עבודה זרה (סס) ואע"ג דאיפלוג עלייהו רבי יוחנן ור"ל התם ותינא נמי כוותיהו צמעיען לאצ"י ורבא דצתראי הוו דקמו כרצ ושמואל דאיתמר חלל לגו חמרל כו' צמסכת עבודה זרה (דף סו.) ובפסחים (דף ל.) נמי פסק רבא הלכתא כרצ דמין צמינו צמשהו דאמר רבא הלכתא חמץ צזמנו צין צמינו צין שלא צמינו צמשהו ומפרשין טעמא צמינו צמשהו רצ לטעמיה דאמר כל איסורין צצתורה צמינו צמשהו ובשלא צמינו גזר רצ צחמץ אטו מינו משום דלא דצילי אינשי מיניה ואטו לזלזלי ציה שמע מינה צתרוייהו הלכה כר' יהודה צין צאפשר לסוחטו אסור וכולה נעשית נבלה צין צמין צמינו לא צטיל אבל אם יש צרוטצ לצדו יותר מששים ככל החתיכה שקבלה את הטעם הרוטצ מצטלה ומשלילה וכולן מותרות דבהא אפי' רבי יהודה מודי דכל מין ומינו ודבר אחר סלק את מינו כמי שאינו ושאינו מינו רצה עליו ומצטלו. ואית ספרים דמתניא צזה איפכא אמר רבי נראין דברי רבי יהודה כשניער וכסה כו' ולא אפשר לאוקמא דא"כ כולהו מודו בקמייתא דאסירא דכיון דמוקי פלוגתיהו נמי בשלא ניער כלל א"כ על כרחן לרבנן נמי קמייתא אסורה דהא צלע ולא פלט ואין כאן מחלוקת אלא באחרונות ולא איירי צאפשר לסוחטו מירי הילכך לא גרסין לה: ברתנ"י לא קרעו אינו עובר. על אכילתו ללקות ולא על צשולו דלאו חלצ מקרי. ובגמרא [ע"ז] מפרש אי איכא מיהא איסורא דרבנן או לא: הלצ קורעו ומוליא אם דמו לא קרעו אינו עובר עליו. להיות כצרת וצמס' כריתות (דף כג.) מוקים לה כלצ עוף שאין דצמו כזית אבל צצהמה חייצ כרת אם לא קרעו לאחר צשולו אבל צשרו אינו נאסר שהלצ חלק הוא ואינו צולע והכי נמי אמרינן צפסחים (דף עד:) שאני לצ דשעי: גב' אמר

כל הבשר פרק שמיני חולין

קמ.

נראין דברי ר' יהודה ואין נראין **מבעיא** ליה. תימה לימא דכ"ע מין צמינו לא צטיל וה"ק נראין דברי ר' יהודה לחכמים בשלא ניער בתחלה אלא בסוף שחכמים לא נחלקו עליו אלא כשניער מתחלה ועד סוף דכי האי גוונא משני לעיל צפרק קמא (דף יב.) גבי אצדו לו גדייו ותרנגוליו

ובצפרק המוכר את הספינה (צ"צ דף עט.) גבי צור ושוצך ובצמה דוכמין ויש לומר דלא קאמר אלא היכא דלא אפשר ליה למימר צענין אחר(ה): **הל"ב** קורעו ומוציא את דמו לא קרעו אינו עובר ע"ז.ו. פירש צקונטרס צמס' כריתות (דף כג.) מוקי לה כלצ עוף דאין דצמו כזית אבל צצהמה חייצ כרת אם לא קרעו לאחר צשולו ואי אפשר לומר כן דצהדיא אמרינן צהקומץ רצה (מנחות דף כא.) דסם צצשלו אינו עוצר עליו אם אכלו והא דמוקי לה צפ' דס שחיטה (כריתות דף כג.) כלצ עוף משום דכלצ ענין קמני מתניתין דאינו עוצר עליו צין חי צין מצושל ומה שפירש צקונטרס דצשר הלצ אינו נאסר שהלצ חלק הוא ואינו צולע דהכי אמרינן צפסחים (דף עד:) על זר דשעי אומר ר"ת דאין לסמוך על זר דלעשות מעשה דחיייה צעלמא הוא צפ' כילד לולין (פסחים דף עד:) דהוא צעי למיפשט מיניה דאמרינן כצולעו כן פולטו מדקמני קורעו לאחר צשולו ודמי שאני לצ דשעי אבל למאי דמסיק דכצולעו כן פולטו מו לא אמר' דשעי ולא צלע וקורעו לאחר דמסיק דכצולעו כן פולטו מו לא צשולו היינו לאחר צלייתו דשייך ציה כצולעו כן פולטו שהדס נופל לחוץ אבל בקדרה אסור ולא אמרינן דשעי ולא צלע:

אינו
לתת
שאר
החתיכות
בשלא
ניער
בתחלה
נראין
דברי
יהודה
בהא
דוברי
חכמים
בהא:
חבלה
כלומר
לענין
בישול
בפני
עצמו:

א) צ"ל אפי' ניער בסוף ולא תחלה או כיסה בסוף ולא כיסה בתחלה אף דכבר נלע מתחלה מותר כיון דלבסוף וכו'. (ב) נראה דצ"ל ולא מייירי אלא צמין צמינו ולא צאפשר לסוחטו.

עין משפט ונר מצוה

א מיי' פ"ט מהלכות מאכלות אסורות הל' יב סמג לאוין קמא טוש"ע י"ד סי' 5 סעיף א:

ב מיי' פ"ו מהל' מ"א הלכה ו ועי' בהשגות ובמ"מ סמג לאוין קמא טוש"ע י"ד סי' עב ס"א:

בב ג מיי' שם הל' ו י:

רבינו גרשום (המשך)

היינו דאמר ר' נראין דברי ר' יהודה בהא. כלומר בשלא ניער בתחילה אלא לבסוף (כלומר) דבלע ופלט לבסוף נסחט ממנו האיסור ואע"ג דלבסוף נסחט ממנו אסור דקסבר אפשר לסוחטו אסור ודברי חכמים בשניער מתחלה ועד סוף דלא בלע ולפיכך צריך שיתן טעם החלב שנפצל על החתיכה אחת בכל החתיכות ואם לא נתן טעם בכל החתיכות לא אמרינן חתיכה עצמה נעשית נבילה דלא הוה להון פגאי בבלוע איסורא אפשר לסוחטו דברי הכל אסור כלומר דרבנן סבירא להו כר' יהודה דאפשר לסוחטו דאסור רבנן מאן דכר שמייהו לענין אפשר לסוחטו כיון דרבנן כו' יהודה סבירא להו לענין אפשר לסוחטו דאסור (ג)ודלא מירי במין ומינו אלא באפשר לסוחטו ניכא נראין דברי ר' יהודה בשלא ניער מתחלה אלא לבסוף ולא נראין דברי ר' יהודה כשניער מתחלה ועד סוף דלא בלעה החתיכה ולא נעשית בחתיכה של נבילה וה"ה לרבנן דלא פליגי באפשר לסוחטו אלא ודאי באפשר לסוחטו פליגי דפיכך אמר נראין דברי ר' יהודה בהא ודברי חכמים בהא: חבלה כלומר לענין בישול בפני עצמו:

א) צ"ל אפי' ניער בסוף ולא תחלה או כיסה בסוף ולא כיסה בתחלה אף דכבר נלע מתחלה מותר כיון דלבסוף וכו'. (ב) נראה דצ"ל ולא מייירי אלא צמין צמינו ולא צאפשר לסוחטו.